

(המשך מעמוד 21)

כיים, לבושים בסרבליי עבודה כחולים ומדיי פים ריח עז של חיות. באגף החיות הקטנות שונים לגמרי המר" אוח, הקולות והריחות. התלתולות הזקוקות לעיקור יודעות שאסור ללכלך את הריצפה. הן מנסות להתחמק מסטודנט לבוש בגדי חרזיניהו ידוקים, העומד להרדימן. בתור" הניתוח העליון שרוע כלב על שלחן"התני תוחים, שמין תלמיד התופר פצע תוחי כביטנו. המורה מנחה אותו בעבודתו, וה" אחרים מסתכלים במיקרה.

הילטון

זול יותר



יתיהחולים המשוכלל עלה שני מילי" יון דולר. הכל מספיק תרומות.

עלויות בית-הספר הווטרנירי הן נושא רגיש.

במשך שנים ארוכות התוכחו האם לפתוח בכלל בית-ספר, או לשלוח את התלמידים לחו"ל.

התומכים טענו שיש הכרח להקים בית" ספר, מפני שהתחום הווטרנירי, כמו כל תחום אקדמי, זקוק להמשכיות, ובית-הספר יהיה המרכז האקדמי לרפואה וטרנירית שממנו תצא התורה.

המטגריים טענו שבמחיר העלויות של בית-ספר וטרנירי אפשר לשלוח לחו"ל כל תלמיד הרוצה ללמוד את המיקצוע, ואף ייש" אר די כסף כדי לשכן אותו כמלון חמישה כוכבים.

הפרופסור פרק: "המתנגדים מגזימים. הם טענו שבית-החולים יעלה 32 מיליון דולר, והוא עלה רק שני מיליון דולר, שנתרמו. אחי" רי שהקימו את בית-הספר, או כמו על כל דבר חדש התנפלו גם עלינו. לדעתי, הכרחי היה בית-ספר בארץ, כי יש צורך ברפואה וט" רינרית המתאימה לאופי המיוחד של ארצנו. "אני כבר לא יעונה להתנגדים, וגם הפי" סקתי להתגנב. תופעה יפה היא שרבים מה ווטרינרים שהתגנבו בתוקף לבית-הספר לאי" שינו את דעתם, אך מהרגע שנפתח בית-הסי" פר הם עוזרים ככל יכולתם."

בנו של פרס



הפרופסור פרק גאה בכל אחד מ-80 ת" ה למידיו. כולם מלחזארץ, צעירים שאי" כפת להם, הלומדים ברצינות ולא מפחדים מעבודה קשה.

הוא מצהיר שהיה רוצה להיות חבר של כל אחד מהם, ומצביע בגאווה על הגינה היפה שעשו.

יוני פרס, תלמיד השנה הרביעית, הוא אמנם הבן של שימעון פרס, אבל כבית" החולים נוקפת לזכותו האחריות שקיבל על עצמו לטיפוח הגינה. התלמידים האחרים עד רו כל אחד בתורה.

כחלק מהחינוך, אין עובדי-ניקיון, והתל" מידים צריכים לנקות הכל בעצמם. במהלך שנת-הלימודים יש תרונות של טיפול בחיות. התלמידים מביעים את דיעותיהם, הצעותיהם ומחאותיהם באמצעות נציגים בוועדה האי" תית.

כמו בכל דבר חדש — ההתחלה לא קלה. ולכן הפרופסור פרק מייחס חשיבות רבה לדיועותיהם של תלמידיו על גבי תוכנית-הלי" מודים ורמת-המודים.

בניגוד לאוניברסיטות רבות, חשוב לפרר פסור פרק שהמודים יהיו גם מורים טובים, ולא רק תוקרים מעולים. הרבה מורים מחול" הומונו להרצות בבית-הספר ועשו זאת בחתי נדבות. בתחום הרפואה הווטרנירית יש הרבה מומחים חסרי-תואר אקדמי, וגם הם מלמדים מניסיונם.

חלק מהסטודנטים יהיו דור שני של רופי אים וטרניריים. הם ידעו מהבית מה צופן להם העתיד. האחרים שקיטעו עצמם בלימודים מפרכים מפני שלהיות וטרניר זה התגשמות של חלום-ילדות. היום הם מכינים שהיו קצת נאיביים. רובם מועקים לשמע הטענה שהלכו לל"

במדיוה

מנגנון

החולה

במישרד הבריאות

כשהוא מבקר בבית-חולים

הוא חולה לכן התפטר

מהמישרד

נעמי רון

מאז שהגעתי למישרד-הבריאות, אתה חולה כל הזמן" אומרת אשתו של רובר" המישרד, גר בן-ארי, בלעלה. וזאת עובדה, מה לעשות.

בן-ארי, לשעבר קריין רדיו וטלוויזיה, נמצא בתפקיד כבר זה חמישה חודשים. הוא לא הצליח להסתגל לנושא הבריאות, או, במיקרה שלו, לנושא המחלות. השבוע הוא פורש מתפקידו.

"לא הייתי מאושפז אף פעם בבית-חולים, תורה לאל", סיפר בן-ארי השבוע, "ואני נעשה חולה כשאני צריך לבקר בבתי-חולים, בתוקף תפקידי, עם השר, או עם אורחים של המישרד.

"אני נכנס לבית-החולים, ומרגיש לא-טוב, גופנית. כאשר מומינים אותי לצפות בניתוח לב-פתוח, אני עומד בפניה, לכן כמו סיד. אני רואה את הרם שם, ומרגיש שאני עומד להתעלף.

האחרים מתמוגגים מנחת למראה ה" טכנולוגיה, הרופאים, האחיות, הכפפות והכל, ואני פשוט לא יכול להחזיק מעמד. אני גם לא יכול לישון טוב כלילה, נרדם עם התמונות שראיתי באותו יום בסיוור בבית-החולים. אני נעשה חולה ממגיפת השפעת ומהדיוטריה בצפון."

אמו של השופט

מאוד קוראים לו גדי, לשעבר גרייבסקי, נולד בירושלים, לפני 37 שנה, דור שישי בארץ. בתקופת התיכון הוא קיריין בטכסים. בדיקוק הוא היה תמיד הכי טוב, מבלי להתאמץ. אולי זה בא לו מן הבית, ואולי זה בזכות המורה המצויינת שלו בבית-הספר היסודי, לאה ברק, אמו של השופט העליון, פרופסור אהרון ברק.

"רק בתקופת הצבא התחלתי להיות מודע ליתרון של קול עמוק, חזק, סמכותי," מספר גדי. "שירתתי כרב"ט במקום מרוחק בסני. הקצינים הבינו את היתרון שבקול שלי, ותפקידי היה להשיג להם קווים הבית. הייתי אומר בקול עמוק: מדבר גרייבסקי, והי מרכינות ברפרדים היו בטוחות שזה אלוף מישנה, ומייד היו קווים."

אחר-כך הוא עבר קורס-קצינים, שירת בדרגת סרן, השתחרר והחליט ללמוד מישפטים. בשנה הראשונה פנו אליו מרשות-השירות, והציעו לו להיות קצין הביטחון הראשי של הרדיו.

קרייין-רציה: גדי: "הרדיו ריתק אותי מזה התחלה — האנשים, האולפנים, הקסם הזה. את השנה הראשונה ברדיו ביליתי עם נוויל על הכתף. אנשים אמרו לי: יש לך קול טוב, למה אתה לא הולך לקורס-קריינים? אמרתי: עזבו אותי, אני הולך להיות עורך-רדיו!"

"ב-1974 לא יכולתי עוד לעמוד כפיתוי, וגינשתי לבחינות, יחד עם עוד 700 מועמדים. התקבלו רק שלושה: רם תדמור, שהשתחרר אז מגני צה"ל, פנתס עידן, גם הוא מגני צה"ל, ואני. כולם הכירו אותי שם, הייתי בדת-פנקים כזה, הכל הלך לי קל. אחרי שנה כבר קראתי חדשות — משאת-נפש של כל קריין."

בן-ארי היה מראשוני הקריינים של רשת ג', אבל הכיוון שלו היה רציני יותר. כחובב מוסיקה קלאסית — הוא גם מנגן, על קלארינט וסקסופון — הוא הפך שדרן של תימורת קונצ'רטאל. הוא קיריין גם כיומני חדשות והבוקר הזה, השתתף במחפשים את המסמך ובתמסיקיילרים, וערך כתבות על נושאים שונים.

כאשר החליטו בטלוויזיה על קריינות רצף, נבחר גדי לעשות זאת, יחד עם צבי סלון, מנחה פרי וענת שרון. "זה היה שעשוע, לא לקחנו את זה ברצינות", הוא אומר. "אני חושב, וחשבת גם אני, שזה דבר מיותר לגמרי, לא חיוני ולא מוסיף הרבה. אבל היתה אז תפיסה שזה מוסיף מימד אנושי לתוכניות. לנו, לקריינים, זה היה נחמד. קיבלנו חשיפה, שאף פעם לא קיבלנו ברדיו."

אין חיים אחרי. גדי, ששינה את שמו עם תחילת עבודתו ברדיו (שם אביו הוא אריה), המשיך את לימודי-המישפטים. הוא עבד כ" מתמחה אצל פרקליט מחוז-ירושלים, מיכאל קירש. לפני 10 שנים קיבל את תואר עורך-הדיון, אבל החליט שהוא אינו יכול לעמוד בעומס של שני מיקצועות. הוא החליט לוותר על מישפטים לטובת הרדיו.

הוא התחנן עם שלומית תמיר, יוצאת להקת-פיקורה-המרכז וצוות-הוויצנתנים, עור ברת סוציאלית במיקצועה, וכעבור שנה, ב-1982, קיבל על עצמו תפקיד של שליח הסוכנות בארצות-הברית. שם נולדו נועה (6) ומיכל (4). שלומית הופיעה שם כזמרת, וגם למדה מיקצוע חדש — יועצת צבע ותרמית (בגדים, אביזרים, איפור).

אחרי שחזר מחו"ל, המשיך בעבודתו ב" רדיו. יעקב צור, אז שר-הקליטה, חיפש דובר בעל רקע תיקשורתי והבנה בנושא של קהילות יהודיות בחו"ל, והוא פנה לבן-ארי. גדי: "ברדיו יש תחושה של אין חיים אחרי הרדיו", ואנשים התפלאו כאשר החלטתי ל" התפטר. למרות שלא הייתי פעיל מבחינה פוליטית, הוודייתי עם תפיסות מפלגת העבודה ועם אשיות של צור, שהוא קיבוצניק, פתוח, חביב, מתנגד לכפייה רתית. לדעתי הוא שר-הבריאות הטוב ביותר שהיה אי-פעם במדינת-ישראל. הוא היחיד שחזר לעומק הבעיות, עד הסוף והיחיד שיוכל למצוא פתרונות. הוא נהג לשבת כלילות



דובר בן-ארי, אנו שומר, לכן כמו סיד"

ולקרוא כמות עצומה של חומר, והרהים את אנשי מישרד-הבריאות בהתמצאות האגדתית שלו. אי-אפשר לעבוד עליו. בצינים שחולקו בוג' צה"ל לשרים, הוא וגדי לציון גבוה. "להתלבש נבין", גדי, שהחל כדובר כמישרד-הקליטה, המשיך יועצו של השר צור, ומאוחר יותר התבקש להמשיך עם צור, כאשר זה התמנה כשר-הבריאות. כיום, המישה חורשים בלבד אחרי כן, מרגיש כ" ארי שהוא לא יכול עוד — מישרד-הבריאות "עושה אותו חולה."

למולו הרב הוא קיבל באחרונה פניה מי שימחה דיניץ, לא חשב פעמיים, ובמיים אלה הוא עובר לתפקידו החדש, כדובר הסוכנות וכיועצו של דיניץ. אשתו שלומית החליפה גם היא מיקצועות, וכיום היא מרצה לפני מיליחי מישרד-החוק, בקיבוצים, בחוגי-בית, ובכל מקום שבו יש התעניינות בזה — כיצד להתלבש נכון.

"בזכותה התמעט מיספר חברי-הכנסת הנועלים סנדלים בקיץ", אומר גדי. הוא-עצמו הלך ליועצת-צבע בארצות-הברית, עוד לפני ששלומית למדה את הנושא. עד אז אהב את החומים למיניהם, אבל התברר לו שאסור לו לגעת בבגדים כבדים זה. מאז הוא מסתובב בתכלת, ורוד בחיר, אפור בחיר, כחול כזה ושחור.